

УДК 338.486.5: 658.8

Кульчицька О.А.¹

Бут Т.В.²

¹ студ. гр. МТЕ-110м НУ «Запорізька політехніка»

² канд. екон. наук., доц. НУ «Запорізька політехніка»

СУТНІСТЬ СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВА СФЕРИ ПОСЛУГ

В умовах жорсткої конкурентної боротьби і швидко змінюваної ситуації підприємства повинні не тільки концентрувати увагу на внутрішньому стані справ, але і виробляти довгострокову стратегію поведінки, яка б дозволяла їм встигати за змінами, які відбуваються навколо.

Стратегічне управління за О.С. Віханським можна визначити як таке управління організації, яке опирається на людський потенціал як основу організації, орієнтує виробничу діяльність на запити споживачів, здійснює гнучке регулювання і своєчасні зміни в організації, що відповідають виклику зі сторони оточення, що дозволять досягнути конкурентних переваг, що в єдності в результаті дозволяє організації виживати і досягати своєї цілі в довгостроковій перспективі [1].

Хоча стратегічне управління є дуже важливим фактором успішного виживання в конкурентній боротьбі, яка ускладнюється, в той же час постійно можна спостерігати в діях організацій відсутності стратегічності, що часто їх призводить до поразок в ринковій боротьбі. Відсутність стратегічного управління проявляється, перш за все, в наступних двох формах.

По-перше, організації планують свою діяльність, виходячи з того, що оточення або не буде зовсім змінюватись, або в ньому не буде відбуватись якісних змін. При нестратегічному управлінні складається план конкретних дій як в теперішній час, так і в майбутньому, який базується на тому, що чітко відомий кінцевий стан і що оточення фактично не буде змінюватись.

По-друге, при нестратегічному управлінні розробка програми дій починається з аналізу внутрішніх можливостей і ресурсів організації. При такому підході все, що організація може визначити на основі аналізу своїх внутрішніх можливостей, так це те, яку кількість продукту вона може виробити і які затрати при цьому вона може здійснити.

Стратегічні рішення – це управлінські рішення які:

- орієнтовані на майбутнє і закладають основу для прийняття оперативних управлінських рішень;
- характерні значною невизначеністю, оскільки враховують непередбачувальні зовнішні фактори, які діють та підприємство;

– пов’язані із залученням значних ресурсів і можуть мати серйозні, довгострокові наслідки для підприємства.

До числа стратегічних рішень можна віднести:

- реконструкцію підприємства;
- нововведення (нова продукція, нові технології);
- організаційні зміни;
- вихід на нові ринки збуту.

В основі стратегічного менеджменту лежить прийняття управлінських рішень, орієнтованих на врахування зовнішнього середовища на досягнення конкурентоздатності підприємства на ринку, на успіх в конкурентній боротьбі.

На практиці менеджери багатьох підприємств сфери послуг діють успішно використовуючи інтуїтивну стратегію, яка замінює їх формальне планування.

Збільшення комерційних ризиків змушує менеджерів звернутись до стратегічного управління, як до засобу збереження конкурентоздатності підприємства в динамічному зовнішньому середовищі. В цілому можна сказати, що ефективність системи стратегічного менеджменту визначається тим, що вона:

- забезпечує комплексний, системний погляд на підприємство і його зовнішнє середовище;
- полегшує прийняття стратегічних рішень на основі використання спеціальних понять, методів і підходів до збору інформації;
- забезпечує координацію і комунікації, як по горизонталі, так і по вертикалі;
- допомагає вирішити питання із змін і їх провести;
- дає можливість передбачити тенденції розвитку бізнесу;
- допомагає робити стратегічний вибір і реалізувати стратегію.

Дослідження вказує, що більшість підприємств мають тенденцію дотримуватись визначеної стратегічної орієнтації протягом 15 – 20 років, перед тим, як вони приймають значні зміни в напрямку розвитку. Звичайно необхідний деякий шок, для того, щоб у менеджера з’явилась серйозна мотивація для перегляду позицій підприємства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Виханский О. С., Наумов А. І. Підходи до вироблення стратегії. Менеджмент. Київ: Гардарика, 2007. 109 с.